

pené s výhradou práva vlastnického, zejména tenkrát, když jde o předměty určené k dalšímu zcizení (srv. rozh. č. 5391, 6418 Sb. n. s.), ježto u těchto předmětů trvá výhrada práva vlastnického jen až do tohoto dalšího zcizení.

### Čís. 15923.

**Vládní vyhláška č. 61/1935 Sb. z. a n., kterou se uvádí v prozatímní platnost obchodní a plavební smlouva mezi republikou Československou a Svazem sovětských socialistických republik, není autentickou interpretací smlouvy č. 258/1922 Sb. z. a n. a nedotýká se právních poměrů soukromoprávních, vzniklých před její účinností.**

(Rozh. ze dne 12. března 1937, Rv I 267/36.)

Žalobce se domáhá žalobou na žalovaném Obchodním zastupitelství Svazu sovětských socialistických republik v P. zaplacení odměny za práce týkající se získání patentní ochrany vynálezu (diferenciálu pro automobily), jež konal z příkazu žalovaného na jeho účet. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž jde, v

#### důvodech:

Zmatečnost celého dosavadního řízení ve smyslu § 42 j. n., § 503 č. 1 resp. § 477 č. 3 nebo 6 c. ř. se žalovaný snaží dovoditi z toho, že odvolací soud nehleděl na vládní vyhlášku ze dne 12. dubna 1935, č. 61 Sb. z. a n., kterou se uvádí v prozatímní platnost obchodní a plavební smlouva mezi republikou Československou a Svazem sovětských socialistických republik, podle níž prý tato věc nemohla býti pro nedostatek náležitostí stanovených v oné smlouvě vůbec před tuzemskými soudy zahájena a projednána. Správně však poukazuje odpůrce na to, že řečená smlouva nabyla účinnosti teprve od 15. dubna 1935, jak je v jejím úvodě vyznačeno. Nejde v ní o autentickou interpretaci dřívější smlouvy č. 258/1922 Sb. z. a n., nelze tedy užití ustanovení § 8 obč. zák. a nová smlouva nemůže se proto podle § 5 obč. zák. dotýkati právních poměrů soukromoprávních, jež vznikly před její účinností. Jenom o tato práva běží, nikoli o předpisy povahy veřejnoprávní, ani o úpravu práva procesního. Proto se na tento souzený případ nedá použítí zásad vyslovených v rozhodnutích č. 2163, 4277, 9489, 10221 a 10527 Sb. n. s., na něž žalovaný poukazuje a v nichž jde o jiný skutkový děj a jiné otázky. Není tu tedy vytýkané zmatečnosti.

### Čís. 15924.

**Nárok zaměstnance na vydání vysvědčení nepatří do konkursní podstaty; prohlášení konkursu na jmění zaměstnavatelovo nemá vlivu ani na zahájení, ani na pokračování ve sporu vedeném přímo proti úpadci o tomto nároku.**

(Rozh. ze dne 12. března 1937, Rv I 2710/36.)

Žalobce se domáhal po smrti svého zaměstnavatele stavitele Karla S-a, u něhož byl zaměstnán jako tesařský polír v letech 1927 až 1935, na žalované pozůstalosti po Karlu S-ovi vydání vysvědčení o zaměstnání u zůstavitele. Zatímním opatrovníkem pozůstalosti byl zřízen pozůstalostním soudem Josef M. Žalobce žaloval uvedenou pozůstalost do rukou přihlášených dědiců Anežky S-ové, nezl. Manfreda a Karla S-ových, zastoupených poručnicí Anežkou S-ovou, kteří vstoupili do sporu. Když pak byl na pozůstalost prohlášen konkurs, vstoupil do sporu dnem 7. dubna 1936 správce konkursní podstaty Dr. B. P. a s ním bylo ve sporu pokračováno. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud po marném pokusu o nápravu podle § 6, odst. 2, c. ř. s. zrušil z podnětu dovolání rozsudky nižších soudů i řízení jim předcházející, počínajíc ústním jednáním konaným dne 7. dubna 1936, pro zmatečnost a uložil prvnímu soudu, aby o žalobě se žalovanou pozůstalostí dále jednal a znova rozhodl.

### D ů v o d y:

Pozůstalost jest správně zastoupena přihlášenými dědici a nikoli opatrovníkem pozůstalosti Josefem M-em, jenž byl pozůstalostním soudem zřízen podle § 145, odst. 1, nesp. pat. Opatrovník byl zákonným zástupcem pozůstalosti jen, pokud přihlášení dědici sami nevstoupili do sporu (rozh. č. 14031 Sb. n. s., Gl. U. st. ř. č. 15599). Tito přihlášení dědici, a to pozůstalá vdova A. S-ová a nezl. pozůstalé děti Manfred a Karel, zastoupení poručnicí A. S-ovou, vstoupili však do sporu, a proto přestala působnost opatrovníka pozůstalosti Josefa M. v tomto sporu. Nezletilý H. S. zemřel bez zanechání potomků a majetku již před žalobou, dne 6. ledna 1936, a nemohl tedy žalovanou pozůstalost vůbec zastupovati. Počínajíc ústním jednáním dne 7. dubna 1936, však již nebylo s dědici jednáno, nýbrž nesprávně se správcem úpadkové podstaty Dr. B. P-em. Na žalovanou pozůstalost byl totiž prohlášen konkurs 7. března 1936 pod č. j. K 12/36. Pro žalobu o nárok týkající se jmění náležícího do konkursní podstaty jest sice po prohlášení konkursu spor nepřipustný (§ 7, odst. 1, konk. ř.), neboť nárok takový podléhá řízení upravenému v §§ 104 a násl. konk. ř. (§ 477 č. 6 c. ř. s.). V souzené věci jde však o nárok, který se netýká jmění, náležícího do konkursní podstaty, a proto bylo v řízení o vydání vysvědčení právem pokračováno. Takové spory mohou býti zahájeny a lze v nich pokračovati i za konkursu přímo proti úpadci (§ 7, odst. 3, konk. ř.), který jest sám způsobilým ke sporu, tedy bylo v souzené věci vésti spor proti žalované pozůstalosti a nikoli proti správci úpadkové podstaty Dr. B. P-ovi. K odstranění této vady zákonného zastoupení bylo postupováno podle § 6, odst. 2, c. ř. s. Anežka S-ová jako poručnice nezl. Manfreda a Karla S-ových a též opatrovník pozůstalosti po zemřelém nezl. Herwigu S-ovi však prohlásili, že nevstupují do tohoto sporu a že řízení neschvalují, pokud byla žalovaná pozůstalost zastoupena správcem úpadkové

podstaty. Proto bylo rozsudek a řízení, počínajíc ústním jednáním dne 7. dubna 1936, zrušiti pro zmatečnost (§§ 7 a 477 č. 5 c. ř. s., § 28 č. 5 zákona č. 131/1931 Sb. z. a n.).

### Čís. 15925.

**Nemanželský otec má vyživovací povinnost k nemanželskému dítěti po dobu, po kterou dítě není s to, aby se samo vyžívalo a našlo zaopatření jiným způsobem. Jakmile dítě nabylo způsobilosti samo se vyživovati, pomíjí vyživovací povinnost otcova, oživuje však znovu, jestliže se dítě stane nezpůsobilým k samostatné výživě.**

Slovy rozsudku, že nemanželský otec je povinen platiti na výživu dítěte, jeho ošacení, ošetření atd., jest určen obsah povinnosti otcovy, jak vyplývá z předpisu § 166 obč. zák.

**Zákon neposkytuje vyživovacímu nároku nemanželského dítěte přednost před nárokem dětí manželských, ale nemanželské dítě nesmí býti zkráceno, jsouc v té příčině postaveno na roveň dětem manželským. Rozhodující hlediska v otázce výše výživného.**

(Rozh. ze dne 12. března 1937, Rv I 2945/36.)

Srv. rozh. č. 10388, 12604, 4625, 10973, 10927, 10596, 14764 Sb. n. s.

Žalobce — vyučený strojní zámečnick — se na svém nemanželském otci domáhá placení výživného, tvrdě, že se stal k jakékoliv práci nezpůsobilým a že musil býti dán do ústavu pro choromyslné. Prvým soudem uznal podle žaloby tak, že žalovaný jest povinen platiti žalobci po dobu jeho choromyslnosti určitou částku měsíčně »na výživu, ošacení, ošetřování atd.« k rukám jeho mateřské poručnice. Odvolací soud snížil přisouzené výživné o určitou částku, vypustiv rovněž omezení, že žalovaný jest povinen platiti přisouzené výživné po dobu choromyslnosti žalobcovy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného a k dovolání žalobcovy zvýšil částku výživného přisouzenou odvolacím soudem.

### Důvody:

#### K dovolání žalovaného:

Nejvyšší soud vyslovil a odůvodnil v rozhodnutích č. 13866 a 12604, 10388 Sb. n. s. zásadu, že povinnost nemanželského otce, aby nesl náklady výživy, výchovy a zaopatření dítěte, jest podpůrná potud, že nenastává, došlo-li dítě zaopatření, ať vlastním přičiněním, či jiným způsobem, a že stejně tak nastává i jeho povinnost, aby dítě znovu zaopatřil, ztratí-li dítě zaopatření nebo výživu (srv. rozh. č. 10388 a 12604 Sb. n. s.), a to jak u dětí manželských, tak nemanželských, zletilých nebo nezletilých, neboť rozhodující jest jediné, zda se stal neschopným k výdělečné činnosti (§ 166 obč. zák., rozh. č. 4625 Sb. n. s.).